

Arrest

nr. 263 685 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 september 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Verzoeker werd op 2 oktober 2014 gerepatrieerd naar Suriname.

1.3. Op 29 oktober 2014 trad verzoeker in Suriname in het huwelijk met L.M.V., een Nederlandse vrouw.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 4 mei 2017 het huwelijk tussen verzoeker en L.M.V. te erkennen.

1.5. Verzoeker diende op 7 maart 2019 bij de Nederlandse autoriteiten een aanvraag in tot afgifte van een toeristenvisum. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. Verzoeker is, volgens zijn verklaringen, sedert 2 april 2019 in het Rijk.

1.7. Op 28 juni 2021 werd verzoeker door de politiediensten aangetroffen en hij werd een dag later voorgeleid bij de onderzoeksrechter wegens de verkoop van verdovende middelen en illegaal wapenbezit.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 juni 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 29 juni 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 28.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten

Naam : [S.]

voornaam : [W.S.]

[...]

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene werd op 28.06.2021 door de politie van Antwerpen aangehouden en was niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Na aanhouding door de politie van Antwerpen op 28.06.2021, werd betrokkene op 29.06.2021 voorgeleid voor de onderzoeksrechter van Antwerpen wegens verkoop van verdovende middelen en illegaal wapenbezit. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Op 08.04.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane ([L.V.]) die legaal in België verblijft. Op 03.09.2014 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 25.08.2014) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 02.03.2018 werd het beroep tegen de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Betrokkene was reeds naar Suriname gerepatriëerd op 02.10.2014, waar hij op 29.10.2014 een huwelijk afsloot met dezelfde Nederlandse onderdane ([L.V.]). Echter, op 03.05.2017 bracht het Parket van Antwerpen reeds negatief advies uit betreffende de erkenning van dit huwelijk in België. Op 04.05.2017 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te registreren omdat het om een schijnhuwelijk ging. Ondanks deze weigering omzeilde betrokkene de wetgeving door in het bezit van een visum C, afgegeven in maart 2019 door de Nederlandse Ambassade in Paramaribo met oog op toerisme, toch weer naar België te komen en zijn in 2014 afgesloten huwelijk in Suriname opnieuw aan te bieden voor erkenning in de gemeente Hoogstraten. Voorgaande feiten zijn sterke contra-indicaties inzake het bestaan van een duurzame relatie met de moeder van het genoemde kind, kan, geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De loutere samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover Mevr. [V.] betwist.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij naar de aanhouding van verzoeker door de politie van Antwerpen op 28/06/2021 wegens de verkoop van verdovende middelen en illegaal wapenbezit.

Zij verwijst tevens naar het feit dat ondanks het feit dat de burgerlijke stand van Antwerpen weigerde om het huwelijk van verzoeker te registreren, hij de wetgeving omzeilde door in het bezit van een visum C, afgegeven in maart 2018, door de Nederlandse Ambassade in Paramaribo met oog op toerisme, toch

weer naar België gekomen is en zijn in huwelijk opnieuw aangeboden heeft voor erkenning in de gemeente Hoogstraten.

Echter worden er geen andere persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid die kunnen gekenmerkt worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit geen enkel element blijkt dan ook dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Dit wordt evenmin aangetoond.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke argumentatie hij de duur van het inreisverbod vastlegde op drie jaar. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Daarnaast moet worden aangegeven dat verzoeker er schijnbaar aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing niet werd genomen omdat hij wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, doch wel omdat ten aanzien van hem een verwijderingsmaatregel werd genomen waarbij hem geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat op 29 juni 2021 ten aanzien van verzoeker inderdaad de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De juridische en de feitelijke basis van de bestreden beslissing zijn dus correct.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat een inreisverbod slechts zou kunnen worden opgelegd in het geval wordt aangetoond dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verweerder heeft de vaststelling dat verzoeker werd voorgeleid bij de onderzoeksrechter wegens de verkoop van verdovende middelen en illegaal wapenbezit wel aangewend om de geldigheidsduur van het inreisverbod te verantwoorden. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod in aanmerking te nemen dat werd vastgesteld dat de betrokken vreemdeling strafbare handelingen stelde tijdens zijn onwettig verblijf. Het is evenmin kennelijk onredelijk om hierbij rekening te houden met het feit dat deze vreemdeling poogde de Belgische verblijfsreglementering te omzeilen door een visum aan te vragen met het oog op een kort toeristisch verblijf in een ander land, terwijl hij in werkelijkheid een langdurig verblijf in België nastreefde en hij, gelet op het feit dat zijn huwelijk met L.M.V. niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand, wist dat er hiertoe wettelijke belemmeringen waren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Minister voor dat verzoeker niet aantoont dat hij effectief een affectieve relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoeker stelt dat de bijgebrachte stukken de oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM wel degelijk aantonen:

- Langdurige relatie: partijen hebben reeds een relatie sinds 2006, wat inmiddels 15 jaar is. Zelfs in de periodes dat zij niet bij elkaar woonden is er steeds veelvuldig contact met elkaar geweest.

Zij huwden niet enkel voor de burgerlijke stand maar omdat beiden zeer gelovig zijn, vond er eveneens een kerkelijk huwelijk plaats, wat er opnieuw op wijst dat zij een duurzame partnerrelatie wensten op te bouwen.

- Whatsapp berichten tussen verzoeker en mevrouw [L.V.]. Deze berichten dateren uit de periode mei-juni 2021 en tonen een normale conversatie tussen partners aan. Verzoeker en mevrouw [L.V.] gebruiken het koosnaampje "Schat" en sturen alledaagse berichten zoals een gehuwd koppel dit doet. (zie stuk 26)

- Whatsapp berichten tussen schoondochter-schoonmoeder (Ma [S.]): na al die jaren kwam er genegenheidsband tot stand tussen mevrouw [L.V.] en haar schoonmoeder. Verzoeker legt enkele whatsapp berichten voor waaruit blijkt dat de beide vrouwen regelmatig contact met elkaar hebben. (zie stuk 27)

- Uit de foto's van het trouwalbum dat verzoeker voorlegt blijkt duidelijk dat het huwelijk werd gevierd in aanwezigheid van familie en vrienden. Iedereen ziet er bovendien zeer gelukkig uit op de foto's. (zie stuk 30)

- Verzoeker legt eveneens de bezoekerslijst voor van het gesloten centrum waar hij verblijft. Uit deze lijst blijkt dat mevrouw [L.V.] verzoeker regelmatig komt bezoeken. De moeite die mevrouw [V.] doet, toont aan dat hij om haar man geeft. (zie stuk 29)

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij al deze stukken zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

Verwerende partij was op de hoogte van diens gezin- en familielevens, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Echter DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familielevens van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM en zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker, mevrouw [V.] en diens kinderen zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.”

2.2.2.1. De verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, geldt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is echter geen verwijderingsbeslissing, zodat voormeld artikel in casu niet van toepassing is en bijgevolg niet kan zijn geschonden.

2.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker weliswaar verwijst naar het begrip “*privéleven*” en toelicht dat dit een ruim begrip is, doch hiermee niet aantoont dat enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met L.M.V., een Nederlandse vrouw die in België woont, stelt de Raad vast dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat er geen sprake is van een duurzame relatie tussen verzoeker en deze vrouw. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker en L.M.V. voorheen poogden om een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde om dit te doen en dat het beroep dat tegen deze weigeringsbeslissing werd ingesteld door de familierechtbank werd verworpen. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat het parket een negatief advies uitbracht inzake de erkenning van het huwelijk dat verzoeker en L.M.V. in Suriname afsloten en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand vervolgens ook weigerde om het huwelijk te erkennen omdat het als een schijnhuwelijk wordt beschouwd. Verzoekers betoog dat uit stukken blijkt dat hij L.M.V. reeds sedert 2006 kent, dat een burgerlijk en een kerkelijk huwelijk plaatsvonden, dat het huwelijk ook echt werd gevierd, dat L.M.V. en hijzelf ten aanzien van elkaar koosnaampjes gebruiken, dat L.M.V. contacten onderhoudt met zijn moeder en dat zij hem in het gesloten centrum bezocht, laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door, op basis van de doorgedreven onderzoeken die reeds gebeurden door de ambtenaar van de burgerlijke stand en het parket en die aanleiding gaven tot de vaststelling dat een schijnsituatie werd gecreëerd, tot zijn besluit te komen dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen. Daarenboven moet worden geduimd dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, zodat hij in casu hoe dan ook niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij en L.M.V. enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. In dit verband kan nog worden aangegeven dat L.M.V. ook in Suriname werd geboren, dat zij ervoor opteerde om in dat land te huwen en dat niet blijkt dat zij haar beroep niet in dat land kan uitoefenen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij niet in België kan blijven een ernstige weerslag zou hebben ten aanzien van de kinderen van L.M.V., die voorheen ook geen gezin met hem vormden. In deze omstandigheden kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Gezien het voorgaande kan evenmin worden besloten dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK